

[Stats- og udenrigsministeren.]

mælk bliver der intet smør af. Regeringen er en realitet, og det er min personlige opfattelse, at den vil være i stand til at gøre et betydeligt, sagligt arbejde. Den almindelige munterhed og de arkæologiske udgravninger efter mere eller mindre fornøjelige citater bliver man jo nok ked af. Så står det praktiske daglige arbejde tilbage, og her må oppositionen vælge, om den vil bevæge sig ind i en ny, årelang ørkenvandring, eller om den vil overvinde sig selv og deltage i det politiske arbejde her i tinget, som giver praktiske resultater. Jeg har på regeringens vegne opfordret hertil. Forhandlingerne nu og senere, når folketinget på ny træder sammen, må så vise os, hvilke muligheder der er herfor.

Det kan ikke forekomme mærkeligt efter det, der er gået forud for regeringens dannelse, at denne debat ikke blot kan blive præget af udtalelser fra regeringens leder, når et svar skal gives på det, der i går blev fremført. Den højtærede økonomiminister og den højtærede minister hr. Viggo Starcke vil da også fremføre nogle betragtninger som svar på de angreb, der er rettet mod dem eller mod deres parti. Den højtærede finansminister vil nærmere beskæftige sig med de finansielle og økonomiske betragtninger, der er anstillet i forbindelse med regeringens forslag.

Jeg kan derfor indskrænke mig til ret korte betragtninger. Først må jeg måske have lov til at sige, at jeg simpelt hen ikke forstår den begrundelse, det ærede medlem hr. Erik Eriksen anførte for ikke at ville udnytte mulighederne for at danne en ren venstre-regering. Jeg skal her helt bortse fra det ærede medlem hr. Aksel Larsens udtalelse om, at en sådan regeringsdannelse var omgivet af en vis velvilje fra socialdemokratiet side. Jeg ser ingen grund til at skjule, at socialdemokratiet — såfremt det var muligt — måtte ønske at opretholde sin indflydelse på regeringsmagten.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde i sin tale, at vilkårene for en ren venstre-regering ville udvikle sig til et afhængighedsforhold til de 14 radikale og på længere sigt også til socialdemokratiet. Kunne det ærede medlem ikke tænke sig at forklare både mig og offentligheden, hvorledes han fore-

stiller sig, at en venstre-konservativ regering ville have andre muligheder end netop disse: at forhandle sig til rette her i salen med det radikale venstre eller med socialdemokratiet? Det ærede medlems fremstilling lider på dette punkt af en afgørende svaghed. En venstre-konservativ regering ville intet flertal råde over lige så lidt som en ren venstre-regering. Jeg kan ikke komme til nogen som helst anden slutning, end at det ærede medlem havde truffet den afgørelse, at han ikke ville danne regering. Det må det ærede medlem have sine egne motiver for, og dem skal jeg være villig til at respektere; men jeg synes, det ville være rimeligere, om det ærede medlem ganske simpelt erkendte, at hans anførte motivering er uholdbar, og at han under alle omstændigheder, når han ikke havde det radikale venstre direkte med i en regering, ville være i nøjagtig samme stilling, som han var i tiden fra 1950 til 1953: at skulle forhandle sig til rette til andre sider, og dette, hvad enten hans regering var en ren venstre-regering eller en venstre-konservativ regering.

Det ærede medlem skal ikke misforstå mig. Jeg bebrejder ham ikke, at han ikke har dannet den regering, som han havde alle muligheder for at danne. Det, jeg bebrejder ham, er, at han konstruerer en forklaring, som i denne sammenhæng er aldeles uholdbar.

Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Aksel Møller i nogle betragtninger til det radikale venstre anførte, at det forhold, at jeg fik overdraget at undersøge mulighederne for en flertalsregering under en eller anden form, betød, at det radikale venstre dermed fraveg grundspøtningerne i parlamentarismen. Nu kan vel for det første et enkelt parti ikke uden videre alene fravige grundspøtningerne i parlamentarismen. Hvad er meningen med betragtningen i det hele taget? Jeg håber, at det ærede medlem uden videre vil indrømme mig, at en sådan udtalelse savner mening. Det ærede medlem kan være uenig i, at netop jeg fik overdraget denne opgave, det er jo det ærede medlems ret, men hvordan i alverden dette forhold har noget at gøre med parlamentarismens grundspøtninger, det kunne jeg nok lide at vide. Når alt kommer til alt, er jo dog socialdemokratiet stadig det største parti her i folketinget, hvad det ærede medlem